

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 35

27 Aug.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

28 årg.

1911.

Förbliv vid Guds ord.

2 Tim. 3: 13—17.

nda människor och bedragare skola gå allt längre i ondska, förvillande och förvillade. Men du, förbliv vid det du har lärt och vid det, som du fått visshet om, eftersom du vet, av vilka du har lärt det, och eftersom du från barndomen känner de heliga skrifterna, som kunna göra dig vis till frälsning genom tron i Kristus Jesus. All skrift, av Gud ingiven, är ock nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse, till tuktan

i rättfärdighet, på det att en gudsmänniska må varda fullbordad, till allt gott verk skicklig.

Så skriver Paulus i vår söndagsskoltext för denna dag. Och han skriver så, som om han levde mitt ibland oss i våra dagar. Ty om någonsin det funnits hela skaror av onda människor, som äro förvillade och som arbeta på att förvill andra, så är det just i vår tid. Allt längre och längre gå de ock i skamlös fräckhet, i det de söka förleda ungdomen till ett liv i synd — i synder, som föröda kropp och själ, stjäla bort ungdomens rosor från kinden och ungdomens frid och glädje ur hjärtat.

Skola vi bevaras från dessa smygande synder och laster, måste vi förbliva vid Guds ord och rätta vårt liv helt efter detta dyrbara ord, som

kan göra oss visa till frälsning. Detta ord hava vi fått av Gud. Det är därför fast och orubbligt, levande och kraftigt. Ett ord sådant vi alla behöva det.

Fördenskull kan det giva oss den bästa och fullständigaste undervisning om Gud och hans vilja, ävensom om oss själva. Och när vi tänka, tala och göra något som är orätt och således skadar oss och våra medmänniskor, då bestraffar oss detta ord i våra samveten, så att vi blygas och skämmas och göra bättring. Men när vi så sörja det orätta vi gjort, då tar oss Guds ord vid handen och leder oss till Jesus, frälsaren, som förlåter och upprättar oss åter. Ja, detta ord tar oss helt om hand och uppfostrar oss i rättfärdighet till gudsmänniskor, som likna den helige och kärleksfulle

frälsaren, så att vi bliva skickliga eller dugliga till allt gott verk.

Detta var något helt annat än att leva i synd, last och elände, bliva i förtid brutna och olyckliga människor för tid och evighet. Nej, till Guds människor skola vi fostras och växa i renhet och skönhet, i blomstring och kraft, så att vi ännu i ålderdomen stå där såsom kraftfulla män och kvinnor.

Sådana kunna alla Sveriges barn varda, bara de troget förbliva vid Guds ord och inrätta sitt liv efter dess välsignade sanningar. Och jag tror att ni alla med hjärta och mun säga: »Ja, vid Guds ord vilja vi förbliva.» Herren själv förhjulpe eder därtill för sin nåds och trofasthets skull!

J. B. Gauffin.

Nej.

ej! Det var en barnaröst, som ljud så klar, så skarp och genomträngande, att den måste väcka uppmärksamhet.

”Det är inte ofta nu för tiden man får tillfälle att höra ett så bestämt nej”, sade en herre till en annan, just som de gingo förbi lekplatsen vid skolhuset i en liten stad.

”Mycket sant. Det är verkligen sällan man får höra ett sådant nej. Men den gossen, som uttalade det, kan säkert säga ett lika bestämt ja. Han är föräldralös och bor hos en farbror ett gott stycke utom staden. Fastän han går i skolan varje dag och läser sina läxor ordentligt, hinner han dock med att hjälpa sin farbror med åtskilliga arbeten på gården, så att han gör verkligen rätt för både mat och kläder. Hans lärare är också mycket belåten med honom.”

”Det måtte vara en duktig pojke; jag skulle vilja språka med honom. Vi sakna sådana gossar nu för tiden, ja — för res-

ten har det då aldrig varit för många sådana.”

”Det är sant, men har ni lust att träffa honom, så kan vi ju gå in på skolgården.”

”Med den saken vill jag inte ha någonting att skaffa”, hörde mannen Anders säga, när de närmade sig en flock med gossar. ”När jag säger nej, så menar jag nej.”

”Nä, så låt bli då”, sade en av gossarna. ”Men du behöver väl inte skrika så högt, om du också inte vill vara med. Vi kunde för resten låtit bli att fråga dig, ty vi vet ju, att du inte vill vara med om någonting roligt.”

”Jo, jag är gärna med om någonting, som är roligt”, svarade Anders, ”men detta är något galet, och det vill jag inte vara med om.”

”Hör du, Anders, kan jag få tala litet med dig?”

Gossen lyfte hövligt på mössan, då han gick fram till den talande.

“Har din farbror några äpplen att sälja?”

“Nej, han hade rätt mycket, men dem har han sålt nu. Jag har ett par kappar, som jag fått av farbror, för att jag hjälpt honom plocka ner hans äpplen, och mina äpplen kan herrn få köpa.”

“Nå väl, jag köper dem av dig. I morgon eftermiddag hämtar jag dem, och till dess måste du ha bestämt priset.”

Under detta korta samtal hade den främmande herrn använt tillfället att studera gossens ansikte och uppträdande, och då han följande dag gick med sin vän för att hämta äpplena, hade han ett längre samtal med gossens farbror. Men flera år föringo, innan Anders förstod, vilken mäktig vän han vunnit genom sitt bestämda svar och sitt redbara uppträdande. Ty då Anders var femton år, erbjöds honom en plats i mannens affär.

“Jag förstår, att du undrar över orsaken till att jag erbjöd dig denna plats, utan att du sökte den“, sade köpmannen en dag till Anders. “Jag skall då tala om för dig, att det första ord jag hörde av dig var ett bestämt uttalande nej, och du sade detta med ett allvar och en bestämdhet, som tilltalade mig. Många människor, både gamla och unga, ha blivit fördärvade, därför att de icke kunnat uttala det ordet i rätt tid. Sådana människor ha icke någon särskild lust att göra det som är orätt, men de sakna beslutssamhet och underhandla med det onda, kan man säga. Därför falla de också vanligtvis för frestelsen. Den gosse, den flicka, som inte fruktar för att säga nej, när samvetet fordrar det, de bli vanligen hederliga män och kvinnor, sina föräldrars glädje och en heder för sitt fosterland.”

Hedemora.

(Forts. fr. n:r 33.)

När jag första aftonen samlats med deltagarna i söndagsskolkursen, blev jag inte litet förvånad över det stora antalet deltagare, som infunnit sig, och jag undrade, om det i den lilla staden funnos så många söndagsskollärare. Av de äldre bröderna fick jag efteråt veta, att inte alla kursdeltagarna voro lärare och lärarinnor ännu, men att där fanns en liten skara av unga troende, som ämnade bliva med i arbetet bland barnen. Dessas intresse och frimodighet både förvånade och glädde mig. Ty här funnos unga, som ännu inte haft en enda lektion i söndagsskolan och likväl nu åtog sig att vid kursen undervisa. Sådant är uppmuntrande och berömvärt.

Att intresset för barnens väl var livligt och stort och målmedvetet, fick jag under söndagen en livlig kännning av. Under eftermiddagen hade utlysts ett enskilt möte för dem, som inom Hedemora stad och socken voro särskilt intresserade för söndagsskolans arbete. Det var en talrikt

besökt sammankomst, där flera bröder uttalade sin glädje över söndagsskolkursen och nu föreslog, att man skulle sätta de unga krafterna i verksamhet och sända dem ut till de byar och de trakter av den vidsträckta socknen, där ingen söndagsskola funnes, för att där upptaga arbetet och samla in barnen omkring Guds ord. En kommitté tillsattes också för att leda och ordna det hela.

Genom brev från rådman Dahl har jag sedan hört, att det icke stannat vid bara tal och beslut om verksamhetens utvidgande, utan att det kommit till verkställighet. Bröderna Dahl och Hedenius, som äro vana söndagsskolmän och kända över hela socknen, ha åtföljt de unga till en början och introducerat dem bland föräldrarna och bland barnen och ordnat arbetet.

Man kan lätt tänka sig, vilken glädje det skulle uppstå bland barnen i bygderna, vilka eljes gå där och ha det trist och långsamt om söndagarna, när de nu

NÅGRA AV DELTAGARNE I S. S. KURSEN I HEDEMORA.

TIMOTEUS LÄR SIG DE HELIGA SKRIFTERNA.

fingo samlas till bön och sång och till Guds ords läsning och begrundande. Hell de män och kvinnor, som förstå att sätta in något av sin hänförelse och sin ungdomskraft för att samla barnen till Jesus! Och välsignade vare de och barnen under stunderna i söndagsskolan! Det skulle komma strömmar av sann lycka och glädje över vårt land och vårt folk, om vi ägde

goda, kristliga söndagsskolor i varje by och på varje större plats i Sveriges vida rike. Mätte ljumhetens och likgiltighetens ande snart vika från det troende folket överallt i vårt land och efterföljas av en hänförelsens ande, som driver till kraftigt och självuppoftande arbete bland barnen!

J. B. Gauffin.

Timoteus lär sig de heliga skrifterna.

Med teckning.

Det är en vacker och tilltalande idyll från ett judiskt hem vår bild visar oss.

Den där unge gossen, som du ser å teckningen stå vid sin mors knä och läsa i pergamentsrullen, heter Timoteus och hade sitt barndomshem i staden Lystra i Mindre Asien.

Gossens fader var romare och blev tidigt död från sin son och sin hustru Evnike. Hon var en judisk kvinna, from och gudfruktig, likaså gossens mormoder, Lois. Dessa två kvinnor gävo gossen en god uppfostran. Det som stod att vinna av romersk bildning i den lilla landsortsstaden Lystra, det gavs honom. Men därjämte erhöil han en grundlig undervisning i de heliga skrifterna av sin mor och sin mormor. Det är en sådan undervisningsstund vår teckning visar oss.

När sedan aposteln Paulus kom till Lystra och predikade evangelium om Jesus, blevo Evnike och Lois och även Timoteus omvända till kristendomen. De igenkände i Jesus den korsfäste, den smärtornas man, de läst om hos profeten Esaias.

Vid den tiden var Timoteus femton år. Det är en välsignelse att i så unga år bliva troende på Herren. Den unge Timoteus var en ren och from yngling, som

ägde ett gott namn och rykte bland de fromma i Lystra. Fördenskull utvalde Paulus honom till sin följeslagare och medarbetare i evangelium. Aposteln blev synnerligen fästad vid honom och skrev tvenne brev till honom för att styrka och stadfästa honom i tron och för att undervisa honom om, huru han skulle såsom församlingsföreståndare skicka sig i församlingen. Det sista av dessa brev skrev Paulus kort före sin martyrdöd i Rom år 66. Det är ur detta brev söndagsskoltexten för denna dag är hämtad.

Det är en stor lycka för ett barn att, likt Timoteus, få växa upp i ett hem, där Guds ord läses, aktas dyrbart och efterlevs. En sådan lycka bören I barn, högt värdera och gärna lyssna, när mor eller far läser för eder och det övriga husfolket. Då bören I lyssna och lära eder Guds ord samt varmt bedja om välsignelse för edra egna hjärtan. Ty den som från barndomen och ungdomen håller Guds ord kärt och förbliver därvid, han kan komma att i framtiden bli av betydelse för Guds rike i vårt land på den plats, han kommer att framleva sina dagar. Men den allra största personliga välsignelse ligger likväl däri, att man själv varder frälst enom tron på Kristus Jesus.

J. B. Gauffin.

Astrid.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Hon satte sig ned på dikeskanten och hoppades, att de andra barnen skulle gå vidare och lämna henne i fred, men det var ett fåfängt hopp.

“Nu orkar hon inte mera. Hon har läst så förfärligt på sina läxor, att hon använt alla sina krafter!” sade en av de största gossarne, och de andra hojtade och skratade.

“Låt mig vara i fred“, bad hon. “Jag har ju inte gjort er någonting.“

“Nej, det skulle bara fattas, att du skulle försöka dig på att göra oss någonting, du som är så stark!“ ropade en av dem. “Det kunde bli farligt för oss det. — Dumma Astrid!“

De mörka ögonen sköto blixtar. Hon reste sig hastigt och närmade sig så hotande, att de närmast stående gossarne ofrivilligt drogo sig tillbaka.

I nästa ögonblick susade en grankotte, kastad av en bland de minsta i skaran, fram emot henne, och därmed var signalen given till ett litet bombardement.

Hon vände sig om och ville springa ifrån dem, men kände i samma ögonblick en häftig, stickande smärta i huvudet, och då hon ofrivilligt förde handen upp till pannan, blev den våt av blod.

Hon satte sig ned med händerna för ansiktet och bet ihop tänderna i vanmäktig vrede. Då hon åter såg sig om, voro gossarne borta, men hon kände en liten varm hand i sin. En liten ljuslockig, vänlig flicka satt och såg på henne med tårar i ögonen.

“De ha varit stygga, riktigt stygga emot dig“, sade den lilla, “och när far får veta det, går det dem inte väl, skall du tro. — Känner du inte igen mig? Jag heter Lilly Jansson, och min pappa är länsman, och vi bor i det vita huset därborta. Här har du min näsduk, jag skall gå efter vatten, så skall vi försöka tvätta bort blodet.“

Astrid hade glömt sin vrede. Den lilla handens vänliga tryckning och de delta-

gande orden gjorde henne så vek om hjärtat, ögonen fylldes med tårar, som snart trillade långsamt ner över de bleka kinderna.

“Stackars liten, gör det så ont?“ frågade den lilla flickan deltagande. “Du skall inte vara ängslig, såret är nog inte så djupt.“

“Jag är inte ängslig, och det gör inte ont nu längre“, sade Astrid, och smekte den lilla handen. “Men jag har aldrig träffat någon som varit så snäll emot mig som du.“

“Som jag?“ upprepade den lilla tvivlande. “Det menar du väl inte.“ Lina och Karin säga alltid, att jag är stygg, utom när far är tillstädes. Och det tror jag nog, att de i grunden har rätt i, för min mamma dog ifrån mig för två år sedan, och pappa är så mycket ute på resor, och Lina och Karin ha nog med att sköta huset — de ha varken tid eller lust att lära mig något. — Ja, där kan du själv se, hurudan jag är“, tillade hon efter ett ögonblicks uppehåll, i det hon reste sig upp — “nu har jag ju aldeles glömt, att jag skulle hämta vatten åt dig.“

“Det behövs inte. Såret blöder inte längre“, sade Astrid och drog henne åter ned vid sin sida. “Vi sitter hellre och språkar en stund, om du tror, att du får prata med mig.“

“Jag vet inte riktigt. Lina och Karin skulle nog inte tycka om det, men pappa skulle inte säga någonting, det vet jag, för han är nästan likadan som mamma var — han ser inte på om folk är dåligt klädda.“

Den eftermiddagen slöto de två barnen vänskap för livet. De skildes åt vid länsmansgården, och den lilla fattiga flickan sprang hemåt med en ljusare, bättre syn på framtiden — kärleksbevisningen hade öppnat hennes ögon. Allting föreföll henne så förändrat bara sedan detta möte; nu hade hon en vän, en liten trofast vän.

Länge låg hon den kvällen vaken i gla-

da tankar. Hon måste flera gånger stiga upp och se bort till länsmansgården, där hon kunde skymta det svaga skenet från nattlampan i Lillys rum.

Så knäppte hon sina händer och bad sin aftonbön; men hon kunde inte sova. Än en gång måste hon fram till vindsgluggen för att se dit bort, där hennes enda vän bodde.

Men vad var det för ett underligt moln därborta? Var det rök? Ja, nu såg hon, att den vältrade tjock och tung ut från ett av fönsterna i första våningen. Det måste vara brandrök.

Snabb som blixten kastade hon kjolen på sig och ilade ut.

”Det brinner i länsmansgården!” skrek hon av full hals, medan hon ilade framåt så hastigt hennes små fötter kunde bära henne. Lilly hade ju berättat henne, att hennes far inte skulle komma hem förrän nästa dag — hon var alltså ensam med de två tjänarinnorna.

Ett par minuter senare var hon framme.

Lågorna slog redan ut ur det första fönstret till vänster, och vid förstugudörren stodo ett par unga flickor och gossar, som skräckslagna stirrade på flammorna utan att kunna röra varken hand eller fot.

”Var är uppgången till Lillys rum?” ropade Astrid, andfädd efter det snabba springandet.

”Uppför trappan, dörren till vänster; men det är omöjligt för oss att komma dit upp”, ropade den ena av flickorna förtvivlad.

Astrid hörde icke de sista orden; hon hade redan ryckt upp förstugudörren och ilade uppför trappan så hastigt hon kunde.

”Lilly, Lilly!” ropade hon, så högt hon förmådde.

”Ja”, svarade den kända barnarösten, och en dörr öppnades blott några steg ifrån henne. ”Är det du, Astrid? Här är så mycket rök, jag ser dig inte.”

I nästa ögonblick var Astrid vid hennes sida. ”Det brinner i huset”, sade hon, men du behöver inte vara rädd, Gud hjälper oss nog.”

Lillys lilla hand darrade i hennes, då de närmade sig trappan och hörde eldens knastrande allt tydligare för varje stund. Röken var nära att kväva dem, men elden hade ännu icke nått trappan, och ett par sekunder senare stodo de hand i hand ute på gården, svarta av rök och darrande av förskräckelse efter den överståndna faran, men oskadda bägge två.

Det hade samlats flera människor, och räddningsarbetet hade nu börjat.

”Det var gott att pappa inte var hemma”, sade Lilly rysande; ”men var är Lina och Karin? De sov i jungfrukammaren bredvid köket, och nu brinner det där. Ah, att jag kunde glömma dem!”

”Här är vi! Här är vi, Lilly!” ropade de två unga flickorna, som nu kommit tillstädes. ”Här är kyrkoherdens vagn, som han skickat för att hämta Lilly till prästgården, och Lilly skall vara där, tills hennes pappa kommer hem.”

Lilly blev i hast inpackad i filt, som sänts ifrån prästgården, och lyft upp i vagnen; men hon ville icke släppa Astrid, hon skulle vara med.

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 28 Aug.—3 September 1911.

M. 28. 1 Kon. 12: 12—19. Rikets delning.

T. 29. v. 12. Folket samlas inför konung Rehabeam.

O. 30. v. 13—14. Konungen ger folket ett ovist och hårt svar.

T. 31. v. 15. Rehabeams förblindelse.

F. 1. v. 16. De tio stammarna avfalla från honom.

L. 2. v. 17. Juda och Benjamin bliva honom trogna.

S. 3. v. 18—19. De tio stammarna visa allvaret i sitt avfall.

Söndagsskoltext för den 3 Sept.

12 Söndagen e. Trefaldighet.

Rikets delning.

1 Kon. 12: 12—19.

Minnesvers: Ordspr. 15: 1. Ett mjukt svar stillar vrede, men ett hårt ord kommer harm åstad.